

IV.

СЛАДЪКЪ СЪНЪ. ПРИ ИГРАЧКИТЪ

Децата престанаха да плачатъ. Тѣ разбраха, че и да плачатъ, и да не плачатъ, нѣма съ плачъ да надвиятъ.

— Спи ми се, — прошепна Лилянка.

— Добре, — рече Бимъ Бамъ Бумъ и заведе децата въ друга стая съ две малки креватчета. Стаята бѣше освѣтена съ хиляди малки лампички-звездички. Креватчетата бѣха златни, покрити съ бѣлоснѣжни копринени покривки.

Итко и Лилянка видѣха до креватчетата малки копринени нощнички, съблѣкоха дрехитѣ си, облѣкоха нощничкитѣ, качиха се на креватчетата, легнаха и заспаха сладъкъ сънъ.

На сутринята децата се събудиха късно и дълго време се излежаваха въ креватчетата. Не искаха да станатъ, защото не знаеха що ги очаква въ този дворецъ. Но вратата се отвори и въ стаята влѣзе едно джудже. То като видѣ, че децата сж будни, завика имъ весело:

— Хайде ставайте, милички, закуската е готова.

Итко и Лилянка скочиха и бързо се облѣкоха. Отидоха следъ джуджето въ друга стая, дето край бѣли мраморни маси седѣха всички джуджета и закусваха.

Предъ всѣко джудже имаше златна чашка пълна съ млѣко. Въ златни и сребърни чинии имаше медъ чистъ като сълза, захарни бисквити, ягоди, малини, круши, ябълки, череши и какво ли още нѣмаше. Итко и Лилянка закусиха заедно съ джуджетата.

— А сега при играчкитѣ, — рече джуджето, което ги доведе на закуската.

Тръгнаха. Минаха презъ единъ дълъгъ коридоръ и достигнаха най-отдалечения край на двореца. Джуджето почука три пѣти на една голѣма врата и